

Héctor Lozano

JO, POL RUBIO

Columna

La novella de **MERLÍ**
SAPERE AUDE

UNA SÈRIE ORIGINAL MOVISTAR+

HÉCTOR LOZANO
JO, POL RUBIO

La novela de *Merlí*:

Sapere aude

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2020

© HÉCTOR LOZANO, 2020

© TELEFÓNICA AUDIOVISUAL DIGITAL, S. L. U., 2020

TOTS ELS DRETS RESERVATS

© BASAT EN EL FORMAT *MERLÍ I ELS PERIPATÈTICS*, LICENCIAT PER

TV3 CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS, S.A., I NOVA VERANDA 2010, S.L., 2020

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2020

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2628-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 985-2020

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Jo, Pol Rubio

Jo, Pol Rubio, el *chulito* de llàgrimes dolces, l'aprenent de filòsof i artista del *gotelé*, l'estimat deixeble del gran Merlí, conegut entre els amics com a «toro», «tete», «malote», i no sé quantes paraules més..., explicaré com va ser aquell primer estiu sense el bon mestre, els meus passos iniciàtics a la Facultat de Filosofia i les meves aventures inconfessables amb el Bruno Bergeron, i altres històries sexuals i amoroses interessants.

Ets aquí?... Sí... Noto la teva presència. I no perquè hi siguis realment, sinó perquè et vas encarregar bé de formar part de mi per sempre. Tanco els ulls i et veig davant de la pissarra. Torno a escoltar les teves lliçons. Ric amb tu. Ets tan a prop que podria abraçar-te, cosa que no vaig fer mai. O potser sí? M'agrada imaginar-me que va ser així, i disfrutar cada instant que parlo amb tu a través del pensament.

Ara que ja tinc a la butxaca el títol de Graduat en Filosofia per la Universitat de Barcelona, em dedico a pintar parets per quatre duros. Ja ho deia la Bolaño, la professora d'Ètica que es va convertir en la meva segona *Merlí*: «Bienvenidos a la carrera sin salidas». No acostumava a equivocar-se, però aquella dia sí que ho va fer, perquè sí que n'hi ha, de sortida: posar un anunci a internet que digui «pintor barato Barcelona». Són les paraules clau. Esclar que tindria més clients si m'anunciés amb paraules més originals... «Pintor filosòfic explica el mite de la caverna mentre pinta de blau l'habitació dels seus fills amb gavines i globus». Potser sí. Però qui em contractaria? Algú voldria un il·luminat per decorar la seva casa amb estatucats venecià? Si vols trobar feina de qualsevol cosa, és preferible amagar que tens estudis superiors. Així ho vaig fer. Recordo que un dia, fa molts anys, em vaig prometre que no acabaria com el meu pare i el meu germà, treballant en una feina que no m'agrada. Ara, amb la brotxa a la mà, indulto les aranyes de potes llargues i somio que el meu desig es farà realitat. Algun dia seré profe en un institut. De ganes no me'n falten. He enviat currículums a escoles privades i concertades. I no he rebut ni una miserable resposta. Voldria treballar a l'ensenyament públic, però segons m'han dit tardaré dos o tres anys a ser admès en un institut de secundària per donar classes a batxillerat. Ens obliguen a marxar al Canadà, collons! Aquesta frase podria ser del *Merlí*, i somric perquè alguna cosa d'ell se'm va acabar enganxant.

El Bruno Bergeron i jo som nòvios i vivim junts des de fa un any. Vam fer el pas just després de la graduació. Hem sortit al teatre aquesta nit. La Calduch estrenava *La reina Lear*, de Shakespeare, al Teatre Romea. Alguns directors canvien el sexe del protagonista. Crec que va ser ella que va convèncer el director que Shakespeare es va equivocar i que realment volia escriure sobre una reina i no sobre un rei. Nosaltres hem aconseguit les millors entrades, just al centre, fila 5, tocant a passadís. És el que té ser el net i el nòvio de la reina protagonista. Desgraciadament a la Tània i al Marc Vilaseca, que també són parella, els ha tocat a les últimes files, i al lateral. Llàstima, perquè mola compartir filera amb el Vilaseca. Se li posa cara d'*empanao* mirant la funció i la Tània li tanca la boca i li diu que sembla tontet. Si l'obra és avorrida, te'l mires a ell, i et distreus.

El Bruno s'havia estat tota la tarda en silenci, i a mi ja m'estava fotent nerviós... aquest diu més coses a través del que calla que del que parla. Sabia que alguna cosa se li removia per dins al *pàjaro*, i que en qualsevol moment podia esclatar. Ha estat mentre baixava lentament la intensitat de la llum de sala i tothom feia silenci que m'ha enviat una proposta bomba:

—No va sent hora que ens casem, *malote*?

Just abans de fer-se el negre total, he pogut distingir un somriure maliciós als seus llavis. Sovint li encanta jugar amb mi com si fos el seu periquito blau, i la veritat és que a mi també. He de reconèi-

xer que en el fons m'ha posat *palote* imaginar-me la nit de noces. On aniríem de viatge? Nova York? Marbella? Venècia? Amb la poca pasta que tenim, no arribem ni a València. L'hauria morrejat i moltes coses més si l'obscuritat s'hagués allargat en el temps. Em dona molt de morbo jugar en la foscor. Però això ja ho explicaré més endavant.

—*Joder*, Brunete! —li he dit en veu baixa, queixant-me del seu atracament emocional. I ha vist que em tornava a ficar a la gàbia, fent saltets.

El Bruno m'ha demanat que el Merlí —des del més enllà— sigui el meu sogre. El *cabronazo* m'ha llançat la bomba de la boda just abans que s'aixequés el teló. I jo m'he passat l'espectacle intentant desactivar-la, però no he pogut trobar la manera... Allò de tallar el cable blau i vermell no funciona quan et llancen dinamita al cervell. *Joder, macho*, és que una cosa és viure junts, i l'altra casar-nos! Firmar un contracte? Pfff... Amb el temps m'he convertit en un expert a fotre'm l'olla. Abans no m'adonava tant de les coses que em passaven pel cap... Deu ser conseqüència d'estudiar les teories sobre l'ésser, la metafísica i la lògica. A l'escenari ja podia haver-hi la reina Calduch repartint l'herència entre les seves tres filles, que jo era en un altre regne: el de la confusió, el de la incertesa i el del passat que m'atrapava.

Envoltat de la llum tènue que arribava a la platea, a prop del fill del Merlí i de la seva mare, he començat a recordar moments macos de la meua vida (com quan li vaig dir *Brunete* al Bruno per primer cop), vi-

vències que m'han marcat per sempre i que m'han portat fins aquí... I sento molt íntimament que el màxim responsable que jo sigui avui un graduat en filosofia i amant del Bruno és el Merlí Bergeron, a qui vam dir adeu fa cinc anys.

Dono voltes a les pors, a les inseguretats, a l'empremta del passat, a les escenes morboses... Esclar que sempre hi ha una parcel·la de coses que s'han de callar. Que no soc humà, jo? No soc una cosa que pensa, com la *res cogitans* de Descartes? No dubto, afirmo, odio, estimo, vull, imagino i sento? I per tant, com a persona humana, no tinc els meus secrets? Com es nota que soc graduat en Filo, eh... he he. Doncs ara, impregnat de tot el que he après i que no puc transmetre encara a cap alumne, necessito recordar uns quants secrets metafísics.

Jo, Pol Rubio, l'alumne de Filo amb qui tothom volia follar, sincerament penso que la meua és una història interessant i xula. I encara que soni fatal, hi ha històries guapes que comencen en un tanatori, acomiadant el millor professor del món.

Dos desitjos

Teníem l'edat d'aprendre molt i amb ganes, i també de passar-nos-ho molt bé sense pensar en les aules. Ho teníem tot, però no teníem res. Aquella època era molt semblant a l'actual, perquè quan passo per la porta de qualsevol institut puc escoltar els mateixos comentaris dels alumnes de batxillerat que fumen i es foten de crits al costat dels semàfors.

Va ser quan començava a picar la calor i les aules es buidaven. Tothom jeia a terra, sota l'ombra dels plataners del pati a la primavera, quan el Merlí Bergeron es va deixar caure suaument sobre la taula de la classe, com si un àngel caigut li hagués acariciat el cap i se l'hagués emportat a una altra dimensió per seguir tocant els collons a tothom. Així m'ho vull imaginar.

En realitat, va morir a l'hospital, però va parlar per últim cop a l'aula, davant de l'Eugeni. Es veu

que va dir en veu alta una frase que acostumava a dir la Calduch... Un pensament relacionat amb la soledat. Sort que en el fatídic moment cap de nosaltres hi era. No hauríem suportat veure com el nostre professor es moria de cop assegut a la taula on ens havia explicat Aristòtil, Epicur, Hegel o Montaigne. Els peripatètics, que era tal com ens havia batejat el Merlí el primer dia de classe, li havíem fet un merescut homenatge unes hores abans a la cuina de l'insti. El curs s'acabava, i amb un fuet i un diploma vam agrair-li la seva immensa generositat. Poc després, engrescats en els plans d'estiu i les mirades fugisseres d'amors secrets que s'esvaeixen, va arribar la gran hòstia. El Merlí va tenir un vessament cerebral i va morir al cap de poques hores, a l'hospital.

Els tanatoris són com els centres comercials, però de mal rotllo. En lloc de sales de cine i botigues amb aparadors plens de carcasses de telèfons mòbils, hi ha allò que es diu *sala de vetlla*. Allà els familiars observen el mort com qui es delecta davant d'una peixera de restaurant car on flota un estoic llamàntol, esperant el fatal desenllaç. Són espais incòmodes i la gent que els ha dissenyat ho ha fet amb la intenció que t'hi sentis tan bé com puguis en el pitjor moment. El personal que hi treballa va polit i et parla xiuxiuejant, fa gestos suaus, però res... No hi ha manera, ets parent o amic íntim de la persona que mai més et farà costat. Quan hi vaig entrar i vaig veure tanta gent, no vaig poder evitar preguntar-me qui de tots els peripatètics seria el proper. Qui de nosaltres serà

l'últim a recordar el Merlí? Era el primer cop que em venia al cap una idea tan perversa. Potser m'estava tornant un filòsof tenebrós, i observava la humanitat en una gran sala esperant el moment en què la mort ens vingués a buscar? Com si tots fóssim morts que caminen cap a un destí inevitable. Pensar així em donava molt mal rotllo. Ràpidament vaig fer un gest amb la mà, com picant-me a la cara, per treure de dintre meu aquests rampells existencialistes, rotllo Sartre... Aquest deia que la mort, igual que el naixement, és inesperada i absurda. Amb la mort les persones perden la seva llibertat i es queden sense possibilitats de realitzar-se. Hi estic d'acord, especialment en el cas del Merlí. Quants anys li va robar la mort per poder-se esplaïar com a professor excel·lent, per organitzar accions polèmiques a l'institut, o per dir-me: «Pol, no m'acabis les frases, collons, escolta i aprèn, burro!»?

Donava voltes a tot això enroscat a la Tània. Feia poc que érem parella, i estàvem enamorats. Mai m'hauria imaginat que la Tània seria la primera persona de qui m'enamorés. Ara, amb el temps, penso que la raó era molt senzilla: va aconseguir fer-me entendre que tots estem coberts de moltes capes emocionals. Però no va poder arrencar la màscara que amagava la meva bisexualitat. Per tant, allà, al tanatori, mentre m'amagava del dolor de la mort, al costat de la Tània, a qui necessitava a prop meu, desitjava també el petit Bergeron com mai havia desitjat ningú. El moviment dels meus ulls plantant-se damunt

seu havia estat una constant des que fèiem primer de batxillerat. Amb el temps, la cosa va anar en augment. I no només estava pendent de la seva cara, sinó que li resseguia els detalls, llavis, braços, i el seu *culazo*.

Ja m'ho ha dit sempre el meu pare: «Eres muy pillo, Pol»... Confesso que em movia per un camí molt *pillo* jugant a dues bandes entre els meus dos amics. Queda clar que *merlinejava*. Si el meu mestre havia sigut més *pillo* que jo, i Zeus no l'havia travesat amb un llamp, qui em deia que jo com a deixeble no podia fer com ell? El fet d'amagar-me entre aquells dos desitjos m'alleujava i em provocava plaer. Em sorprenia actuant com un mortal que es debatia enmig d'una tempesta hormonal i no feia cas de les advertències dels oracles. Per a un tio com jo era una temptació desviar-se del camí de rectitud on un més un sumaven dos. Per mi, en l'amor i el sexe, un més un fan quatre. O cinc? No he sigut mai bo amb les mates.

Aquell dia encara no havia vist el Bruno. Vaig imaginar-me que estaria pendent de tota la gent que li donava el condol. Com ara l'Oksana, la que menys havia gaudit el Merlí com a alumna. Tot i això, se la veia molt afectada. L'acompanyava el meu germà Óscar, amb qui estava sortint des de feia poques setmanes. La seva història d'amor és de les més ràpides i exitoses que he conegut mai. Meteòrica, si la comparo amb la meua amb el Bruno: complexa, intermitent i esgotadora fins avui. esclar que també plena de cireres i morbo fins a l'infinit.

Els alumnes peripatètics necessitàvem estar junts per superar aquell tràngol que no ens mereixíem. Érem massa joves. I, aquells dies, enteníem que la mort era assumpte d'adults. A prop nostre hi havia quantitat de gent famosa del món del teatre que havia vingut per donar ànims a la Carmina Calduch. La vèiem darrere el seu posat de reina troiana, davant la pira ardent del seu primogènit, deixant anar unes llàgrimes que, malauradament, eren molt reals, i de tant en tant, fotent-se un glop d'«orujo d'herbes» que portava dins una petaca de plata amagada al bolso. No es pot ser més melodramàtica, però és que si no fos així, el seu fill Merlí no hauria estat qui era. Tant l'una com l'altre eren persones que destacaven de manera natural. I el net també destaca, amb aquell aire de tio que fa mirades intenses i et quedes com flotant mirant-lo, cosa que em va passar quan el vaig veure aparèixer entre la multitud. Quan un tio és guapo, ho és fins i tot després d'haver plorat. *La madre que lo parió*, dic quan penso en aquell moment, i el veig vestit de negre, prim de no haver menjat... L'hauria agafat i me l'hauria endut a l'infern a escalfar-nos. Però, com era costum en mi, aquella emoció es frenava en sec, tornava a la realitat, i la sang no tenia temps d'arribar-me a totes les parts del cos. A més, no fotem... En aquell moment es barrejaven tantes coses, que la presència física del Bruno Bergeron es reduïa només a alegrar-me la vista davant d'un panorama tristíssim. I el tio venia somrient, perquè havia vist el glop de «camamilla» que s'acaba-

va de fotre la seva iaia. Se li va escapar una mica el riure. Coneixia la Calduch com ningú, i sabia que a aquesta dona no li podia parar els peus ni el Batalló Sagrat de Tebes. Llavors és quan em va sortir, de sobte, sense ni pensar, anar cap a ell i dir-li suau-ment:

—Què tal, Brunete?

Per la seva lleugera aixecada de celles vaig entendre que li sobtava aquell diminutiu. Sonava sensible, i ell va fer un dels seus tímids «he he» que tant m'escalfen el cos encara avui. Em vaig posar nerviós, perquè m'havia mostrat especialment sensible amb un tio davant de tots els companys de classe. La Tània, però, no va reaccionar de cap manera especial, acostumada com estava a la meua ambigüitat sexual. El *loco* del Vilaseca, com sempre, s'autoimposava l'amarga responsabilitat d'arrencar un somriure al personal. Va fer una mena de gest teatral i divertit i va intentar alleugerir l'ambient greu que ens envoltava:

—La teva iaia és l'hòstia, Bruno! Tio, que vingui a fer botellón amb nosaltres un dia!

Tots vam somriure discretament, menys el Gerard, esclar, que es va pixar de riure amb sorolls infantils perquè ell ha de donar la nota allà on va. És així, no hi pot fer res. El seu grau de maduració és el d'un vi tempranillo. En realitat cap de nosaltres podia demostrar que era una persona madura, però el Merlí ens havia marcat el camí a seguir. Ell ens animava a celebrar l'edat que teníem, a paladejar-la a cada

instant, traient el millor de nosaltres, encara que fos davant de qualsevol moment intranscendent. Tots vivíem en aquells moments durs una forta borratxera emocional que de tant en tant rebia l'actuació del Gery, que deia tonteries per no acabar plorant. Jo feia esforços per no escoltar-lo, però era inevitable escoltar, entre els rumors de tanta gent, les converses surrealistes que tenien el Gerard i el Marc Vilaseca:

—Tio, i si entrem a sac a veure el cos del Merlí? Només un segon, com per comprovar que sigui ell.

—Tu ets tonto, Gerard? Com vols que no sigui ell!

—Bé, tio —insistia el Gery—, fa uns anys vaig llegir que en un poble de Vigo van incinerar el cadàver d'una iaia per error! A sac! I els funcionaris de la funerària, per no aixecar sospites, van substituir-la per un maniquí de boutique de poble, d'aquestes que tenen els braços torts i la mirada perduda. La merda va ser que el fill li va voler fer un últim petó, a la mare! Eh!! Que això és verídic!!

Mentre el Gerard explicava la seva paranoia, una treballadora del tanatori se'ns va apropar i ens va recomanar xiuxiuejant que sortíssim a fer un cafè al jardí. L'espectacle del Gerard devia arribar com una onada expansiva a tots els racons del tanatori. Però el Gerard havia de rubricar la història i ja ningú el podia aturar...

—Segur que havien anat amb presses per fer l'esmorzar i «Venga, Bartolo, a quemar a la abuela, que nos pilla la borrasca»!!!

El seu discurs es va anar apagant, perquè veia que es quedava sol, i tots el miràvem amb actitud reprovadora. Llavors va ser quan vaig engegar-lo.

—Calla la boca, tio. Sembles imbècil! —vaig dir-li amb molt mala llet.

Reconec que em vaig passar amb el Gerard. Ningú va dir res. Es va fer un silenci que no em venia gens de nou. Ja els havia sentit, aquells silencis incòmodes, durant la mort de la meva àvia i la meva mare. En aquelles ocasions no hi havia tanta gent. La meva família mai havia tingut un cercle d'amistats gaire extens, i per això als enterraments érem quatre gats. Recordo que quan va morir la meva àvia, només un amic em va venir a visitar: el Bruno. I jo, ara, era al seu costat per animar-lo, però necessitava que ell estigués per mi també.

La Tània ens observava. Estava enamorat d'ella, però... i el Bruno, què? Quin lloc ocupava en la meua vida, o millor dit, en els meus sentiments? Feia poc, durant la nit de les colònies, tots tres ens estàvem enrotllant. Va ser una experiència brutal en el millor lloc i en el millor moment de les nostres vides. Què va passar? Ens havíem enrotllat tots tres. I em va encantar. Va sorgir, va ser un moment màgic damunt de l'herba, sota les estrelles. Mentre el meu cervell hi donava voltes, vaig veure el Marc Vilaseca acostant-se a un actor conegut per demanar-li una selfie. El que faltava! Aprofitar un enterrament per demanar una foto a un famós, per molt discret que siguis, és molt semat.

—M'encanta com treballes, jo també soc actor. T'importa si em faig una foto amb tu, tio? —va preguntar en veu molt baixa, intentant que la gent del voltant no el sentís.

Em van caure els collons a terra. Com s'atrevia a demanar-li una foto allà? I el pitjor de tot és que l'actor no va saber dir que no, perquè el Marc ja tenia el mòbil preparat i un somriure de guanyador de la Bonoloto. Era com si per un moment hagués oblidat que el nostre profe era dins una caixa. La Tània era al meu costat i em va intentar frenar per evitar un moment desagradable:

—Deixa'l, Pol... —em va dir, mirant-me fixament als ulls i amb molta suavitat.

Però no va servir de res, perquè la imatge del Marc comportant-se com un cutre *fanboy* en un funeral em va omplir de tanta ràbia que em vaig aixecar i el vaig agafar fort pel braç:

—Tu on collons et penses que ets? En una estrena de teatre o què? —vaig cridar entre dents, per no muntar un espectacle encara pitjor.

Abans que el Marc em donés una forta empenta, el Bruno em va apartar d'ell bruscament, i amb molt mala hòstia em va clavar un moc descomunal:

—Ets idiota, Pol? També als funerals has d'anar de líder??!!

Líder. Em va deixar fet pols. Em costava molt reconeixè-ho, però tenia raó. M'estava comportant com si fos l'infal·lible capità, el «don Perfecto»... Jo, Pol Rubio, que sabia poc de la vida i mai havia pujat

en un avió. I els altres van començar a murmurar que si «sempre fot el mateix», que si «va de guais». No sabia on mirar per dissimular la humiliació d'haver tingut bronca amb el Bruno el dia més trist de la seva vida, i això em matava per dins! Em va salvar l'arribada de l'Eugeni Bosch, el profe de català, que es va acostar a nosaltres amb els ulls tristos i enrogits. Només de veure'l amb aquell posat d'estupefacció, vam entendre que havia perdut un bon amic. La vida té aquestes coses: anys abans, havíem crescut odiant l'Eugeni com si fos el nostre pitjor enemic, i ara compartíem la mateixa sensació d'abandonament. És increïble com de cruel i fill de puta pot arribar a ser un alumne amb el seu professor. Suposo que ho dic perquè jo desitjo dedicar-me a això, i m'agradaria que em tinguessin respecte. Ser profe és una de les feines més complicades, i a sobre paguen fatal. Haurien de cobrar més els mestres i els professors que els futbolistes, com deia la Bolaño.

Mentre l'Eugeni repartia abraçades, la Berta es va plantar davant del grup i ens va dir en veu baixa:

—Ei, ei, que es veu que l'enterraran en un nínxol. No l'incineren.

A tots ens va sorprendre. El Merlí era un agnòstic declarat. Jo m'havia imaginat moltes maneres d'acomiar-lo d'aquest món la nit abans. La cerimònia que més em seduïa era la vikinga. Recordo que, de petit, havia vist una pel·li amb la meva àvia en què un rei viking es moria i el deixaven ben guapo a la coberta d'un vaixell de fusta, envoltat d'espases i

flors. Tot el poble s'apropava a la platja i deixaven en silenci que el vent omplís les veles i se l'emportés mar endins, fins que uns arquers apuntaven i li calaven foc durant el viatge al més enllà. Però no. Havia de ser com va triar la Calduch:

—No em vull imaginar les cendres del meu fill volant pels aires, i acabant a la desembocadura de qualsevol riu contaminat de residus químics.

Qui s'atreveix a portar-li la contrària, a la Calduch? Ni tan sols el Bruno, que va optar per callar, tot i que a ell no li feia cap gràcia.

Entre anades i vingudes de coneguts i desconeguts, va arribar el moment de la cerimònia dins la sala del tanatori. Els peripatètics vam seure a les primeres files. I va entrar el taüt. Un sospir molt profund va sortir lentament de mi, mentre em mossegava els llavis per no plorar. Aleshores, inesperadament, l'Ivan es va aixecar, es va posar davant d'un faristol i va fer un breu discurs, amb la veu trencada:

—Merlí... Visc i soc perquè vaig tenir la sort de coneixe't. Si no fos per tu, encara estaria amagat dins la caverna. Amb tu vaig tornar a aprendre a caminar. Tu em vas ensenyar a expressar el que m'agrada i el que no, el que desitjo, el que busco... Gràcies per ser el meu profe, el meu amic i el meu pare. No t'oblidaré mai, i et prometo que viatjaré per tot el món. Els peripatètics sempre et recordarem!

L'Ivan va tornar a seure, amb les galtes plenes de llàgrimes. Jo mirava al meu voltant i odiava ser allà assegut vivint aquell moment. La Berta es va trencar

i em va sortir fer-li una abraçada. Ella ho va agrair molt, i vaig notar que es relaxava amb el meu posat fort, de tio que domina les situacions crítiques i s'autocontrola. M'ho va agrair amb un petó al coll, mentre plorava.

Vaig recordar, mentre feia força amb els seus pits contra el meu tors, les tardes que passàvem a casa seva «estudiant», o les nits escombrant la perruqueria de sa mare i abaixant la persiana. És ben cert que la Berta Prats és una de les noies que més morbo m'ha donat. Són estranyes les coses que et passen pel cap durant un funeral. La ment no està preparada per estar tan intensament trist durant hores i hores...

Tot això pensava jo mentre la Berta em seguia pressionant amb les seves tetes flonges, i jo em vaig posar *palote*, sabent que el Merlí em perdonaria amb un aplaudiment enèrgic. «Molt bé, Rubio, fantàstic, la teva tita pujant i jo baixant els graons de camí cap a l'Inframon!». Vaig apartar-me, un altre cop agafat a la Tània, amb el meu rictus impassible, però no és que no volgués plorar davant dels altres, sinó que sentia molta ràbia perquè m'havien estafat. No era just que amb seixanta anys morís un home com el Merlí, i jo, com si fos un nen petit que no entén res, em creuava de braços i em mostrava enfadat per molt que per dins estava desfet. Amb els anys, la filosofia m'ajudaria a acceptar el fet que el Cel i l'Inframon són cosins germans d'aquesta vida.

I va arribar el moment d'acompanyar el Merlí al cementiri. Ens vam organitzar per distribuir-nos en

els cotxes dels professors per arribar-hi just al mateix temps que la família. Els peripatètics també ens sentíem família del Merlí. Enmig del camí central del cementiri, només se sentien les petites pedres del camí que trepitjàvem anant cap al nínxol. Un cop allà, ja esperaven uns operaris amb uniforme gris custodiant el taüt. Ens vam col·locar en un segon terme. Al davant, com és natural, la Gina, el Bruno, la Calduch... I darrere hi érem alumnes, professors, pares i mares de l'insti.

El taüt pujava lentament i encaixava a la perfecció dins del forat del nínxol. El soroll mecànic del motor de la màquina elevadora em va obligar a apartar la mirada i fixar-me en la petita corona de flors que li havíem portat, i que la Calduch ens havia donat permís per penjar a la tomba. No vaig voler col·locar-la jo, no fos cas que algú em digués que sempre busco protagonisme... La van col·locar amb molta delicadesa el Gerard, la Tània i l'Ivan. Envoltant les flors, hi havia una banda on hi deia allò que ens definia: «els peripatètics».

Van passar uns segons, potser un minut, i aleshores es va anar desfent la comitiva. Alguns marxaven, d'altres es quedaven en grupets xerrant en veu molt baixa, o fumant un cigarro, com feia jo... I en aquell moment va ser quan vaig adonar-me que no tenia ningú al meu costat. A dos metres, just al davant, la Tània i el Bruno m'observaven. Volia pensar, per l'actitud del Bruno, que li sabia greu l'incident del tanatori, i em vaig sentir reconfortat. I allà, la Tània,

esperant que fes un pas endavant per donar-li pau i escalfor. Vaig anar cap a ells... i vaig haver de decidir a qui abraçar primer. Instintivament, els meus braços s'acostaven al Bruno, imparables. Ens vam abraçar molta estona, i sé que la Tània s'hi va fixar especialment. Crec que per molt que entenia que abracés el fill del Merlí, s'adonava de la intensitat d'atracció que hi havia entre nosaltres, i sense voler-ho va desviar la mirada, i els seus ulls es van trobar amb el Marc, que estava plorant, desconsolat. Es va acostar a ell i el va abraçar, en el que era un gest premonitori del que acabaria passant entre ells.

Potser la vida és una aparent absurditat, perquè la mort és una caiguda al buit que treu tot el sentit a la vida. Però nosaltres, els peripatètics, el que volíem precisament era treure tot el suc a la vida, i no descobrir, a l'hora de la mort, que no havíem viscut. Havíem de viure amb totes les forces just ara, quan per a nosaltres la mort no era res més que la continuació de la vida sense el Merlí.

He dit «sense el Merlí»? Aquella nit el vaig sentir més a prop que mai...